

Formanden: Det ærede Medlem har ikke havt nogen Grund til at søle sig saaret ved, hvad den ærede Minister udtalte.

Judenrigsministeren (Lob i esen): Jeg vil blot gjøre det ærede Medlem opmærksomt paa, at der ikke kan være nogen som helst Tvivl om, hvad det er, der gives Bemyndigelse til. Der findes her et Forlangende om, at der maa gives Judenrigsministeren Bemyndigelse til at give Selvfabet Koncession paa 3 bestemte Anlæg, og det er en Selvfølge, at alle disse 3 Anlæg skulle udføres, og at det 4de, nemlig Frederiksfunds-Anlægget, der nævnes i Lovforslaget, ogsaa skal udføres, vel at mærke, selvsølgelig naar det sjællandske Jernbaneselskabs Plenarbestyrelse overhovedet kan faa Generalforsamlingens Tilladelse dertil. Det er jo, som man veed, en Betingelse, at det sjællandske Jernbaneselskab selv maa tage sin Beslutning, og at ikke Bestyrelsen alene kan gjøre det. Naar man altsaa her vil gjøre sliige Tilbud og forlange Udtalelser af mig, saa forlanger man af mig Udtalelser om Ting, som jeg ikke kan udtale mig om. Det er naturligt, at der lovgives om, hvad der overhovedet kan lovgives om, nemlig, at Indenrigsministeren, vil holde paa, at de 3 Baner, han har ført frem for Lovgivningsmagten, og erhvervet dens Samtykke til at give Koncession paa, anlægges, ikke een eller to af dem, men alle tre, og hvad der lovgives om, er alle 3 Linier og intet Andet. Jeg kan derfor ikke finde, at Nogen med Rette kan enten gjøre en Tilknytning, som tyder paa, at man overhovedet ikke tror, at det er Mvov, naar Regjeringen forelægger et saadant Forslag for Lovgivningsmagten eller aftvinger Indenrigsministeren en Udtalelse; thi denne anser jeg, der er Indenrigsminister, for ligesaa bindende for mig, som om det stod i Loven; altsaa begge Dele er, for mig Gæ, og ingen af dem forekommer det mig, at Indenrigsministeren eller det sjællandske Jernbaneselskab har givet det ærede Medlem Anledning til at provocere. Saaledes er min Stilling til denne Sag, og den forekommer mig, at være temmelig klar. Hvad Monopolet angaar, er Ingen villigere end jeg til at erkjende, at det er et Gode for det sjællandske Jernbaneselskab, at det har havt Garantien, og jeg skal ogsaa anerkjende, at det uden dette Monopol gjennem 4 pCts. Rentegaranti aldrig kunde faae bragt det til, hvad det nu er. Men samtidig paastaar jeg, at der ikke er Grund til at paaberaabe sig den i sin Tid, naturligvis ikke som Gave til Jernbaneselskabet, men i Statens velforstaede Interesse give Rentegaranti. Man tro blot ikke, at det var en Præsident, man gav det sjællandske Jernbaneselskab; men man gav Garantien, fordi Staten stod sig derved og havde Gaan deraf. Jeg finder det urigtigt, at man nu vil paaberaabe sig dette Baand, der slet ikke tynger paa Staten i nogen Henseende, som en stadig Grund til at kunne udøve et

Pres paa det sjællandske Jernbaneselskab og ikke alene den Tvang, man kunde kalde frem gjennem Konkurrencen, men ogsaa en Tvang ved at sætte visse Linier i tvungen Forbindelse med andre, om hvis Hensigtsmæssighed man i Forveien er i Tvivl, — thi det mener jeg, finder man ikke, at den Linie er heldig, som findes her i Lovforslaget under Nr. 1, saa hør man tage den ud af Loven — at man nu vil knytte en Bane, som det sjællandske Jernbaneselskab ikke vil anlægge, til en Bane, som man finder formistig, for saaledes at stille det Hele tvivlsomt hen, finder jeg urigtigt; og det anser jeg for en Tvang, som jeg ikke kan finde Berettigelse til deri, at man har givet en Rentegaranti af 4 pCt. for endel Aar siden.

Udler: I den sidste Bemærkning har jeg forud erklæret mig enig; men det er mærkværdigt, at den ærede Minister ikke kan finde, at der har været nogen Grund for mig til at provocere en Udtalelse af ham. Thi hvad jeg er gaaet ud fra, er ikke Lovforslaget, som det er vedtaget af Folkethinget, men Lovforslaget, som det oprindeligt er forelagt af den ærede Minister; der vil man finde, at der i det 5te Stykke af § 1 staar: „Koncession kan meddeles enten paa et enkelt af de nævnte Anlæg eller under Et paa flere af disse“. Naar der nu aldrig havde været Tale om, at give Koncession paa et enkelt Anlæg, var det dog en overordenlig løierlig Bestemmelse at sætte ind i Loven. Da der i det oprindelige Lovforslag stod de nu oplæste Ord, maatte dog den, der ønskede, at det skulde være alle Anlæg, der mentes, naturligvis spørge Ministeren om, hvad Meningen var, uden at den ærede Minister derfor paa nogen Maade kan sige, at man tror, at han ikke mener det alvorlig med de Love, som han forelægger. Naar der stod i Lovforslaget, at Koncession kan gives under Et paa flere af Anlægene, er man berettiget til spørge, om den ærede Minister ikke mener, at Hovedbanen hører sammen med de andre.

Judenrigsministeren (Lob i esen): Jeg skal dertil blot gjøre den Bemærkning, at dette Stykke efter min Mening ingenlunde viser, at man kan lade være at give Koncession. Man kan give en Koncession paa hvert af Anlægene med forskellige Anlægstider og med forskellige Betingelser, eller man kan i en Koncession optage dem alle tre; men man kan efter min Mening aldrig forpære ikke at fæste de tre Baner tilfæde, som man har forhandlet med Lovgivningsmagten og det sjællandske Jernbaneselskabs Bestyrelse om, og som det sjællandske Jernbaneselskabs Bestyrelse har paataget sig en i alt Fald moralsk Forpligtelse til at fæste Generalforsamlingens Samtykke til at anlægge.